

Schovávaná v síti

Divadlo Kapota, Tábor / Kateřina Pokorná

Pomyslné brány letošního ročníku festivalu již tradičně otevřelo Divadlo Kapota z Tábora s divadelní komedií Schovávaná v síti – z pera, také tradičně, jejich dvorní autorky Kateřiny Pokorné, která je zároveň i režisérkou inscenace. Což je u Kapoty také pravidlem a pravidelný divák vlastně nečeká, že by tomu mělo být jinak. Pravidelný divák třeštské přehlídky dokonce už trochu očekává, jakým stylem, formou, nasazením, zaujetím, režii, hereckým obsazením a výkony soubor své autorské příběhy vypráví. Takto znalý divák by si však po zhlédnutí včerejšího představení mohl klást otázku, jestli náhodou nepřijela trochu jiná Kapota, u které zkrátka dnes něco k jejímu úplnému naplnění chybělo. Ale pěkně popořádku.

Jak už název hry a poté přiložený program napovídají, Kateřina Pokorná stále aktuální problém a možné nebezpečí sociálních sítí přenesla do uvolněné, komediální roviny. Jak se nakonec v průběhu inscenace ukazuje, prostředí anonymního a virtuálního světa se přesouvá spíše do rodinných vztahových problémů a osobních vnitřních bojů, např. v podobě coming outu.

Vše výše uvedené se na jevišti odehrává díky osmi hercům, čtyřem dvojicím a čtyřem na sobě prvotně nezávislým obrazům – příběhům. Všechna tato setkání jsou předem domluvena v chatovacím okně, kde se postavy schovávají za své přezdívky. I proto pak jejich setkání v reálných životech nabízí několik, v některých případech bohužel až příliš prvoplánových zápletek a následných rozzuzlení. A tak dochází k náhodnému setkání otce s dcerou. Setkání bývalého učitele a jeho žáka otevírá otázku jejich sexuální orientace. Třetí mini příběh vypráví o stárnoucí rockerce, které na každodenní koncertování dochází síly a chtěla by už žít „normálním“ životem. Na závěr jsme pak svědky malé manželské tragédie (ve zpracování spíše komedie), nepochopení se a nevyslyšení potřeb svého partnera – avšak s dobrým koncem. Závěrečná scéna, kde ještě dochází k rozklíčování jednotlivých rodinných vazeb, je pro diváka už jen informačním dodatkem.

Pokud budeme hodnotit čtyři odvyprávěné příběhy jednotlivě, pak největší pozitivum, především v psaném textu, lze hledat v příběhu stárnoucí rockerky. Autorka zde úspěšně dokáže diváka do problému vtáhnout, postavu nikam netlačí a volí vhodné zakončení scény – uvědomění si. Kvalita textu v tomto případě pak napomáhá hercům na jevišti k uvěřitelné herecké akci a tento obraz se pro diváka stává nejčitelnějším, uvěřitelným, a proto jsme na něj slyšeli vesměs kladné ohlasy. Ostatní obrazy za tímto lehce pokulhávají na více frontách. Příběhy a jejich provedení jsou lineární, zasloužily by si více práce s tempem. Zápletky jsou leckdy až příliš prvoplánové a jejich rozzuzlení by si možná v některých případech zasloužilo odbočení na trochu jinou kolej. Inscenaci na její svižnosti trochu uškodily i technické nedostatky. Naopak přiznané přestavby jsou zvládnuty dobře a nikterak diváka neruší. Rušivým prvkem by naopak mohlo být řešení scény, kde by scénograf do budoucna mohl najít ještě zajímavější a oku lahodící možnosti tak, jak jsme opět u tohoto souboru zvyklí. Rezervu má i práce se světly, která by především v úvodní seznamovací scéně mohla být přínosem. Naopak soubor opět ukázal, že má ve svém

ansámbly kvalitní herce. Inscenace je herecky vyvážená, nikdo nevybočuje a i herecký um tří mladších protagonistů dává souboru zcela nadějnou perspektivu do budoucna.

Na závěr je nutné Kapotě poděkovat za sympatické představení, za jejich souborovou energii, která se přes forbínu přehoupla do hlediště k divákovi. Jednalo se o důstojné otevření 59. ročníku TDJ, co se týká celkové divadelní kvality inscenace. Námět textu by mohl poukazovat i na edukativní přesah. Jak však sama autorka potvrdila, nebyl to její záměr. Jejím cílem je vždy pobavit a rozesmát diváka. A to se v tomto případě nejednou povedlo.

@romanmikes: stačilo, končím. Odpojuji se...

Roman Mikeš